

VÁCZI ZOLTÁN
FÖLDRE ÉR AZ ÉG

VÁCZI ZOLTÁN

FÖLDRE ÉR AZ ÉG

A KÖTETET SZERKESZTETTE,
A VERSEKET LEKTORÁLTA:
MRÁZ ERZSÉBET IRMA

Kiadja: Váczi Zoltán

ISBN 978-615-01-4458-0

Nyomda:
BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó
Felelős vezető:
Biró Krisztián

BEVEZETŐ

2021 közepén találkoztam először Váczi Zoltán költővel, de addigra már több versét olvastam az internetes irodalmi oldalakon. Gondolatai felkeltették az érdeklődésemet, kíváncsi lettem az emberre, aki ilyen szépeket gondol, érez, ír. Leginkább az édesanyjához szóló sorai hatottak rám:

*„Nem akartam soha paplanos ágyat,
Kis kalácsot néha, finomat, lágyat,
Csak otthon, a sarokban, szalmazsákon
Simogasson anyám, ott érjen az álom!”*

/Váczi Zoltán/

Mélyen érintette elvesztése, ahogy engem is szüleim halála, mindkettőnk szívében örök gyász, fájdalom, a hiány érzése maradt, őrizzük az emléküket.

Egy kiskőrösi írotáborban beszélgettünk először, majdnem reggelig. Barátságunk ott kezdődött. Eszembe sem jutott, hogy rövid idő múlva én fogom szerkeszteni, lektorálni az első, önálló verseskötetét, a nagy álmot.

Most ezt a kötetet tartja kezében az olvasó.

Töltéstaván született, egy hosszú kitérő után visszaköltözött szülőfalujába, ahol ma is él. Verseinek visszatérő témája a környezete: hegyek, völgyek, erdők, tavak, a természet, és emlékezik a rég múlt időkre.

Az élet sokszor tette próbára, de nem engedte, hogy az akadályok legyőzzék. Dolgozott kórházban, pékmesterként, és dolgozik ma is, nyugdíjas éveiben, csak közben elkezdett verseket írni három évvel ezelőtt.

Boldog, büszke nagypapaként szívesen ír gyermekverseket unokáinak.

Ez a kötet megtépzott, olykor szenvedő, máskor boldog lelkének rezdüléseit, „táncát” tartalmazza, nem szépítve mindazt, amit megélt. Nem bánt, nem hibáztat senkit, kérdez, de nem vádol.

Váczi Zoltán nagyon akarta ezt a kötetet. Be akarta bizonyítani, elsősorban önmagának, hogy képes erre, és azoknak is, akik nem hittek, nem hisznek benne.

Én igen, ezért vállaltam el, hogy segítek a nagy álom megvalósításában. Nagy munka volt, adódtak nehézségek, de megérte.

Őszinte szívvel remélem, hogy önök, akik Váczi Zoltán verseit olvassák, ugyanígy érzik! Megismerik gondolatait, érzéseit, vágyait, álmait, szenvedéseit, csalódásait, félelmeit, megismerik az embert, a költőt, Váczi Zoltánt.

Érdemes!

*„Az a dolga minden sornak,
Segítsen az olvasónak.*

*A szíve gyorsabban verjen,
Gondolata felébredjen,
Hogyha az kell, ejtsen könnyet,
Varázsolnak a jó versek.”*

/Mráz Erzsébet Irma: Varázslat/

Mráz Erzsébet Irma

TÖLTÉSTAVA

ITT SZÜLETTEM

Itt állok a falu határán. Döbbenet!
Azt a csodát, mit gyermekkoromban láttam, ma már nem lehet.
Eltűnt fasorok, betemetett árkok,
Felszántott utak, egybemosott határok.

A Zakó úti itató törött gémjén rétisas figyel,
Farkaszemet néz a tájjal, a messzeséggel,
Mely mozdulatlan, nem fut át rajta apró vad:
Ürge sem hörcsög, a vacsora elmarad.

Hol vannak a gulyák, hol van a konda?
Hol van az éneklő kapások hosszú-hosszú sora?
Hol vannak a pacsirták, a kelepelő gólyák?
Az eső utáni kicsi pocsolólyák?

Ahol gyúrtuk a sarat réges-rég,
Már nem úgy ragyog a Nap, nem olyan kék az ég.
Nem repülnek ludak át a fejünk felett,
Nem kergetőzhetünk a Tóni-gödörben, már nem lehet.

A Berettyó sem a régi, nincs szántó, rét, sem illat,
Nincs már az a fasor, mely ősszel levelet hullat.
Nincsen sáros utca, betonút mindenhol,
Nincsen csendes séta, mindenki lohol.

Kifaragták a templom tornyát, hegyes lett,
Lapos tetejéről leseperték az emléket.
Nincs majális, hisz nincs Angliánk,
Olyan árvák lettünk, mint kiket elhagyott anyánk.

Nézd! Még látni a gólyafészket a fűúton,
Visszajár a gólyapár költeni minden évben, úgy tudom.
Most üres, de fénye lett a falunak,
Nem hűlt ki, kibérelték a madarak.

Elvonult a múlt, elvitte a fájdalmat, a szépet,
Zöldárként elrohant, nem hagyott emléket.
De a felnövő nemzedék emlékezni fog, talán,
Hogy mi is itt éltünk, Töltéstaván.

HAZATÉRTEM

Hazatértem a falumba
Még élni, és meghalni,
Hisz itt éltem kiskoromban,
És itt kellett felnőni.

Itt jártam iskolába,
Itt nevelt édesanyám,
Itt jártam ünnepnap a templomba,
Itt szerettem meg a hazám.

Itt éltek, élnek rokonaim,
Barátok is, már csak pár,
Innen vittek el álmain,
Velem most egy sem jár.

Idegenek az emberek az utcán,
Messziről köszöntek.
Megállok, ahol édesanyám várt rám,
Hol erős karjai öleltek.

Könny és az emlékek,
Sokszor járt itt a halál,
Tanítóm volt az élet,
Hazatértem, itt élek tovább, Töltéstaván.

Élni, míg az Úr engedi,
Írni, ameddig fog a toll,
Nap fényét a kertben kergetni,
Találkozni a múlttal valahol.

Átélni, megélni könnyeket ejtve,
Mikor elmentem, még éltetek,
Búcsúztunk nevetve,
Most sírotok várta jöttömet.

SÉTA A MÚLTBAN

A határból hazafelé
A múltban kutatok.
Szél kísér a parton felfelé,
Csak a hídig ballagok.

Ságon harang szól,
Riadt fácán felrepül,
Az érben egy sikló araszol,
Észrevett, alámerül.

Régen sárosak voltak az utak,
Erre járt, aki csak gyalogolt.
Odaát, az éren túl, meg az urak,
Ki hintón, ki lovagolt.

Agyam emlékek közt kutat,
Ötven év múltjába tekint.
Olyan sokat jártam ezt az utat,
Mezítláb, kapával gyerekként.

Nem voltak akkor itt a fasorok,
Csak az ér, és a nádas mögötte.
Ezt az utat taposták a kapások
Némán, egymást követve.

Az út Söptérig vezetett,
Napfény gyalogolt velem,
Az úton senki sem kérdezett,
Hazafelé a holdsugár fogta kezem.

Végigjárva az utat
Emléket hozott, nem változást.
A pillanat a múltban kutat,
Az Úrtól itt kértem feloldozást.

Gyerekként sokszor kértem
Vállamon a nehéz teherrel,
Fáradtan, mikor hazatértem,
Szalmazsákon úgy aludtam el.

A PITYERI SZÉL MEGPIHEN

Elfáradt a szél, Pityerin megpihent,
Hét fenyőtőnél elült.
Most odasimult, máskor, ha nekimegy,
Dühöng, tombol és üvölt.

A Nap feltűnt Pér felől az égi úton,
Pityerin a hajnal várja, hegyen túl az este.
És ha áthalad a nyúli szurdokon,
Alámerül a végtelenbe.

A péri tavon, ahogy alkonyodott,
A Nap közelebb hajolt a tóhoz.
Sugaraival a nádasba kapaszkodott,
A tó tükrét közelebb húzta magához.

Egy mosollyal búcsúzott,
Öttagú hattyúcsalád a partra úszott.
A Hold Pityeri felől az égre ballagott,
A Tejúton álmosan csillag-szekeket húzott.

A pannonhalmi vár fényektől csillogott,
Harangoztak, hallani lehetett a zúgását.
Templomában a vigyázó angyalok
Őrzik a holtak örök álmát.

A Bakony felett elbújtak a csillagok,
Sötét felhők ölelték át a hegyet.
Cikázva keresték az utat a villámok,
Pityerin a szél felkerekedett.

SZÉL HADA TÁNCOL

A kutya felugat,
A zord szél feltámad,
Felhőket zavargat,
Dobálja egymásnak.

Elsötétült a táj,
És elbújt a napfény,
Most már nincsen szabály,
Nincs semmi, csak remény.

Menekül a jószág,
Gazdája bezárja,
Itt a gonosz, a baj,
Kipattant szikrája.

Reccsen a levegő,
A szél hada táncol,
Üres a legelő,
Ott villám ficáncol.

A fák felborulnak,
Leér koronájuk,
Bokrok összebújnak,
Közös lett az álmuk.

Koromsötét az ég,
Pusztító az eső,
A hegy, a messzeség
Sokára bújít elő.

A kutya kidugja fejét,
Rácsodálkozik a tájra,
Felhők az égen szerteszét,
Napsütés nevet a tájra.

